



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **A. M.**, nar., státní příslušnost, pobytem na území, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2017, č.j. OAM-779/ZA-ZA14-HA11-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí vydané žalovaným dne 6. 3. 2017, č. j. OAM-779/ZA-ZA14-HA11-2015, kdy o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany žalovaný rozhodl tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

Žalobce napadal uvedené rozhodnutí žalobou, neboť se domnívá, že byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech, a proto rozhodnutí napadal v celém rozsahu výroku.

Žalovaný dle žalobce v předchozím řízení o udělení azylu porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu

(§ 2 odst. 4 správního řádu), v souvislosti s § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť si žalovaný neopatril dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Dále porušil žalovaný ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný dle žalobce porušil také ust. § 12 zákona o azylu, neboť žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu a porušil dále ust. § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu hrozí žalobci nebezpečí vážné újmy a splňuje tedy podmínky pro udělení doplňkové ochrany.

V rámci řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce poukazoval na to, že se obává o svůj život z důvodu příslušnosti k berberskému etniku a křesťanskému náboženskému vyznání a kromě toho se návratu do země původu obává z důvodu svých obav z nástupu do základní vojenské služby a potíží souvisejících s tím, že sympatizuje s hnutím MAK (hnutí za nezávislost).

Žalobce v rámci řízení tvrdil, že kvůli své příslušnosti k berberské menšině a svému jménu (díky kterému jej každý může identifikovat jako příslušníka berberské menšiny) měl problémy jednak s diskriminací na univerzitě nebo s policií, kdy byl při legitimaci několikrát zbit a kromě toho byl unesen neznámými pachateli, kteří jej vyzývali ke změně jména. S problémy se žalobce setkal i v důsledku toho, že konvertoval ke křesťanské víře. Ačkoliv svou víru nedával otevřeně najevo, dával najevo, že není muslimem (odmítá nechat si narůst plnovous, 5x denně se modlit nebo chodit do mešity). Kvůli tomu byl během studií bit skupinou muslimů a obyvatelé jeho vesnice jej proti jeho vůli nutili účastnit se muslimských náboženských obřadů.

Poukazoval dále na to, že návratu do země původu se obává kvůli nenastoupení do povinné vojenské služby, ačkoliv mu údajně byl doručen povolávací rozkaz. Žalobce s ohledem na svoji identitu odmítá se zbraní v ruce bránit arabskou diktaturu. Kromě toho je žalobce sympatizantem Hnutí za nezávislost, jehož hlavním cílem je zajistit berberskému obyvatelstvu území právo na sebeurčení. Při jedné z berberských demonstrací v roce 2011 byl žalobce zadržen policií a následně byl na policejní stanici bit a mučen kvůli své berberské národnosti. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce ve správním řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že by ve své vlasti byl pronásledován z důvodů azylově relevantních. Dle žalovaného žalobcova účast na nepovolených demonstracích, z nichž jedna vyústila do jeho zadržení policií, sama o sobě není pronásledováním ve smyslu § 12 zákona o azylu.

Ve vztahu k berberské národnosti žalobce žalovaný uvedl, že je mu sice známo, že arabští policisté mohou s příslušníky odlišných etnik jednat podle jiných měřítek, tento jev je však zřejmý ve většině zemí, které nejsou etnicky homogenní, a nelze očekávat, že nestrannost policie bude dosahovat například západoevropských standardů. Pronásledování Berberů (kteří tvoří přibližně čtvrtinu alžírské populace) však dle žalovaného není součástí státní politiky, a proto ve vztahu k žalobci nelze hovořit o pronásledování z důvodu národnosti.

Ohledně tvrzení žalobce, že konvertoval ke křesťanství, žalovaný uvedl, že jej považuje za neopodstatněné, neboť žalobce má jen povrchní znalosti křesťanské víry a navíc neuvedl, že by byl věřícím ortodoxním a tuto víru pravidelně praktikoval. Kromě toho žalovaný uvedl,

že navzdory tomu, že sunnitští muslimové tvoří v ... naprostou většinu obyvatel, je svoboda vyznání zakotvena v Ústavě a nemuslimové mohou svá náboženství vyznávat za předpokladu, že nebudou narušovat veřejný pořádek.

Žalobce vytýká žalovanému hlavně to, že hodnotil jeho tvrzení izolovaně, a nikoliv ve vzájemných souvislostech, kdy konstatoval, že žádný z jednotlivých důvodů, proč žalobce opustil, nedosahuje úrovně intenzity pronásledování. Přitom si však žalovaný nepoložil otázku, zda série ústrků, jimž žalobce v zemi původu čelil, nedosahovaly dostatečné intenzity či systematickosti, aby společně, resp. ve svém souhrnu, mohly představovat pronásledování, a zda se tedy nejedná o pronásledování na kumulativním základě.

V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1Azs 40/2007-129, dle kterého: „*Pro účely řízení o udělení azylu je však v každém takovém případě nutno pečlivě posuzovat, zda konkrétní formy negativních reakcí žadatelova okolí dosáhly jednotlivě či ve svém souhrnu (kumulativně) takové intenzity, aby je bylo lze považovat za „opatření působící psychický nátlak“ ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu [nyní § 2 odst. 4 zákona o azylu]*“.

Rovněž podle čl. 9 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice je za pronásledování považováno jednání, které je souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, které je dostatečně závažné k tomu, aby postihlo jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písm. a) tohoto ustanovení. Podle písm. a) je pak za pronásledování považováno jednání, které je svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv.

Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí odkazuje na výše citovaný rozsudek NSS, nicméně jeho závěry zohledňuje pouze ve vztahu k tvrzením žalobce ohledně problémů, jímž čelil ze strany rodiny nebo komunity v důsledku svého náboženského vyznání. Dle žalobce se však žalovaný měl zabývat i otázkou, zda jednotlivá represivní opatření, jímž byl žalobce v zemi původu vystaven, nemohou ve svém souhrnu dosahovat intenzity pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že tak žalovaný neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Je nepochybné, že žalobce byl v vystaven různým negativním reakcím, ať již kvůli svému jménu, resp. v důsledku své příslušnosti k národnostní menšině Berberů anebo v důsledku odmítání islámského náboženství. Původci těchto represivních aktů byli rovněž různí - policie, profesor na univerzitě, islamistická skupina, rodina a lidé ve vesnici, nebo neznámí lidé.

Co se týče náboženského vyznání žalobce, tvrdí žalovaný, že tvrzení žalobce ohledně jeho pronásledování jsou neopodstatněná, protože se v rámci pohovorů ukázalo, že žalobce má pouze základní znalosti křesťanské věrouky. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS, sp. zn. 4Azs 71/2015, dle kterého „*příslušnost k náboženství je otázkou vnitřního přesvědčení, může být určena pouze na základě výpovědi žadatele a dále hodnocením vnějších projevů jeho jednání, které mohou být vodítkem k odhalení tohoto vnitřního přesvědčení. V souladu s čl. 10 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice tak nemohou být učiněny závěry ohledně konverze ke křesťanství toliko na základě znalostních testů, které ověřují encyklopedické znalosti, jež je ale možné lehce nabýt i bez náboženského vyznání. Předmětem hodnocení konverze ke křesťanství musí být totiž úplnost vnitřního přesvědčení k vyznání určitého náboženství a s ním spojená identita a způsob života*“. Ačkoliv z tohoto rozsudku jasně vyplývá, že příslušnost k určitému náboženství není otázkou znalostí věrouky, ale otázkou vnitřního přesvědčení člověka, žalovaný přesto tvrzení žalobce zpochybňuje odkazem na jeho neznalost základních otázek týkajících se křesťanské víry. Dle žalobce přitom není rozhodující ani skutečnost, že nebyl věřícím ortodoxním, nebo že by víru

pravidelně praktikoval. Důležitá je v jeho případě skutečnost, že dával jednoznačně najevo, že není muslimem (odmítal nechat si narůst plnovous nebo se účastnit pravidelných modliteb). Lidé v jeho okolí proto mohli jednoznačně poznat, že konvertoval k jinému náboženství, případně že již nevyznává, resp. odmítá islám, což bylo důvodem negativních reakcí. Na tomto místě žalobce odkázal na výše citovaný rozsudek NSS (1Azs 40/2007), dle kterého: „*projevy náboženství (veřejné nebo soukromé, vykonávané o samotě nebo společně s jinými, bohoslužbou, vyučováním, náboženskými úkony, zachováváním obřadů, vyznáním víry), resp. příslušnost k náboženské komunitě, a dále též nevyznávání či odmítání určitého náboženství, či důsledky z nich plynoucí, musí být důvodem (přímým či zprostředkovaným) k projevům zákonem charakterizovaných forem negativních jednání vůči osobě žadatele o azyl. Tato podmínka může být splněna, pokud projevy, nevyznávání či odmítání náboženství budou okolím daného jedince vnímány jako nežádoucí či nepřijatelné, a pokud budou důvodem pro všeobecně výrazně negativní reakce okolí vůči němu*“.

Žalobce má za to, že v jeho případě je uvedená podmínka splněna vzhledem k tomu, že kvůli jeho konverzi ke křesťanství, resp. kvůli odmítání islámu na něj bylo okolím v různých životních situacích hleděno výrazně negativně právě z uvedeného důvodu a byl dokonce kvůli tomu vystaven fyzickému napadení. Z obecného pohledu je tedy zřejmé, že problémy uváděny žalobcem mu nepochybně mohly působit určitou psychickou újmu, protože mohly vést k vyloučení žalobce z jeho rodinného a sociálního prostředí. Tvzení žalobce mají oporu i v dostupných informacích o zemi jeho původu, dle kterých konvertité od islámu ke křesťanství obecně čelí vážným těžkostem a diskriminaci, jsou považováni za vyvrhele rodiny, komunity i společnosti.

Žalobce si je vědom skutečnosti, že dle ustálené judikatury lze za pronásledování považovat pouze jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, případně jednání soukromých osob, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním (rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2008, sp. zn. 3Azs 48/2008). Ačkoliv žalovaný nepopírá, že žalobce mohl uvedeným problémům skutečně čelit, na vícero místech napadeného rozhodnutí žalobci vyčítá, že se ohledně řešení svých potíží nedomáhal ochrany u kompetentních státních orgánů a nevyužil tedy všech dostupných prostředků, které mu právní řád země původu poskytoval, a proto státním orgánům nelze přičítat uvedená jednání.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí však chybí skutkové závěry v tom ohledu, zda by se právům žalobce v jeho konkrétním případě vůbec mohlo dostat efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů. Z rozhodnutí žalovaného není ani nijak patrné, že by se žalovaný touto otázkou blíže zabýval, resp., zda tímto směrem vedl dokazování. Žalovaný pouze citoval judikaturu týkající se přičitatelnosti pronásledování státním orgánům a dále odkázal na zprávu MZV USA o svobodě vyznání, dle které bezpečnostní složky poskytly podporu kostelu, který se měl stát obětí vandalismu. Tyto konstatování jsou dle žalobce nedostatečné, protože nezohledňují jeho individuální situaci.

Skutečnost, že žalobce se nedomáhal ochrany před jednáním policie u příslušných orgánů, není dle jeho názoru relevantní pro posouzení možnosti udělení mezinárodní ochrany. V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek NSS, č. j. 6Azs 74/2009-51, dle kterého: „*mohou nastat situace, kdy není možné nebo účelné dál trvat na předchozím pokusu žadatele o mezinárodní ochranu usilovat o ochranu v zemi původu k tomu, aby mohla být považována podmínka nemožnosti ochrany vlastní země za splněnou. V situaci, kdy stěžovatelka v průběhu řízení tvrdila, že ji vlastní země nebyla schopná či ochotná ochranu poskytnout, i kdyby o ni požádala, bylo na místě, aby*

správní orgán toto její tvrzení zvážil a případně vyvrátil na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, tedy relevantních informací a zpráv o zemi původu“.

Kromě toho v rozsudku ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. 4Azs 146/2006, NSS konstatoval, že: **„jako důvod pro neudělení azylu nemůže obstát argument, že žadatel o azyl v zemi původu tyto orgány nepožádal o pomoc a nevyčerpal tak veškeré právní prostředky, které mu k ochraně jeho práv právní řád jeho domovského státu poskytuje“.**

Dle rozsudku NSS citovaného výše (1Azs 40/2007) platí, že: **„Tvrdí-li žadatel o udělení azylu ve správním řízení, že nemá faktickou možnost bez jisté újmy obrátit se o pomoc na příslušné orgány v zemi svého původu, musí správní orgán zaměřit dokazování i tímto směrem, neboť z pohledu splnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu jde o zjištění podstatné; správní orgán v takovém případě zejména žadatele vyzve, aby svá tvrzení konkretizoval, předložil o nich důkazy či konkrétně označil možnost jejich obstarání. Zároveň je povinen subjektivním informacím podaným žadatelem „nastavit zrcadlo“ pokud možno co nejpodrobněji, avšak v relaci s tvrzeními žadatele, zjištěnými informacemi o objektivním stavu v zemi původu, získanými např. i od nevládních organizací. V případě tvrzené nemožnosti či bezvýchodnosti uplatnění přezkumných postupů instančně vyššími či nezávislými orgány, pak nestačí pouhé shromáždění údajů o právním systému nebo struktuře organizace veřejné moci v konkrétní zemi původu bez související informace o účinnosti aplikace záruk zákonnosti. Opravné prostředky či možnost obracet se o ochranu práv na orgán veřejné moci jsou totiž obvykle zakotveny i v právních rádech zemí s nedemokratickým, autoritářským či totalitním režimem, porušujících lidská práva a svobody. Nepostupuje-li správní orgán takovým způsobem a žádost o udělení azylu zamítne s odůvodněním, že žadatel se na orgány v zemi svého původu přesto měl obrátit, trpí takové rozhodnutí nedostatkem důvodů“.**

Žalobce přitom v rámci pohovorů minimálně uvedl, že nepodal na policii stížnost (v souvislosti s jeho nezákonným zadržením při demonstraci), neboť to je jako podat stížnost na vládu. Uvedl tedy skutečnost (ačkoliv poměrně obecným způsobem), z níž žalovaný mohl usuzovat, že v zemi původu žalobce existují praktické překážky přístupu k spravedlnosti a bylo na něm, aby žalobci pokládal doplňující dotazy ohledně těchto překážek. I z dostupných informací o zemi původu vyplývá, že alžírská vláda nepodniká dostatečné kroky k vyšetřování, stíhání nebo potrestání veřejných činitelů, kteří se dopustili porušení zákona a jedním z problémů zůstává beztrestnost policejních a bezpečnostních složek [viz Zprávu US Department of State o dodržování lidských práv v v roce 2016 (USDOS-US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2016 - Algeria, 03 March 2017 (dostupné na: <http://www.ecol.net/local link/337177/466937 en.html>)].

Kromě toho žalobci nelze vyčítat, že se na policii neobrátil ohledně jeho problémů s neznámými únosci nebo napadení islamisty, když byl ze strany policie vystaven fyzickým útokům a urážkám kvůli své národnosti.

Co se týče obavy žalobce s [ne]nastoupením do armády, žalovaný pouze jednoduše konstatuje, že branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem a obavami žalobce se blíže nezabýval s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (30Az 98/2004), dle kterého je šikana v řadách vojáků poměrně častým jevem a vzhledem k tomu, že v případě žalobce jsou jeho obavy pouze v hypotetické rovině, není povinností správního orgánu tyto obavy více zkoumat. Žalobce odmítá nastoupit povinnou vojenskou službu nejenom z důvodu obav z případné šikany, ale i z důvodu, že nesouhlasí s politikou Alžírsko (kdy tento názor projevil členstvím strany MAK a účastí na demonstracích). V případě jeho navrácení do země původu by mu za nenastoupení do armády s největší pravděpodobností hrozilo trestní stíhání a následné uvěznění, vzhledem k tomu, že povolávací rozkaz mu již byl doručen.

Je sice pravdou, že povolání do armády (a související odepírání vojenské služby) ještě samo o sobě nezakládá azylově-relevantní důvod. Nicméně, v určitých případech tomu tak být může, což potvrzuje i judikatura NSS. **Např. dle rozsudku NSS ze dne 9. 6. 2008, sp. zn. 5Azs 18/2008 platí, že trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby může v určitých případech založit relevantní pronásledování,** a to např. tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se branec odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv.

Žalovaný se přitom nezabýval otázkou, jaké důsledky by pro žalobce skutečně znamenalo nenastoupení povinné vojenské služby. Zprávy o zemi původu přitom poukazují na to, že jednotlivci, kteří odmítají výkon vojenské služby z důvodu svědomí, čelí znevýhodňování obdobnému tomu, jaké Evropský soud pro lidská práva (jednalo se o případ) popsal jako formu „občanské smrti“.

Uvedené je navíc nutno zohledňovat v kontextu dalších tvrzení žalobce, je tedy potřeba přihlídnout k tomu, že žalobce je berberské národnosti a není muslimem. Lze tedy předpokládat, že v případě nenastoupení vojenské služby by byl vystaven nepříznivému zacházení nejenom z důvodu samotného vyhýbání se nástupu do armády, ale současně by toto zacházení bylo umocněno jeho identitou příslušníka berberské menšiny, který konvertoval ke křesťanství.

Správní orgán tedy pochybil, když řádně nezjistil bližší okolnosti, pro které žalobce odmítá nastoupit vojenskou službu, a dále se neseznámil s relevantními rozhodnutími soudu a se zprávami o zemi původu, ze kterých plyne, že žalobcem uváděné důvody – obava z nenastoupení k boji – můžou za určitých okolností naplnit pojem důvodných obav z pronásledování. Tím nezjistil skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, a rovněž porušil ust. § 12 zákona o azylu.

Žalobce uzavírá, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nedostatečným způsobem zabýval otázkou, zda série negativních reakcí okolí, jímž žalobce v zemi původu čelil, a jež mu působily výrazný psychický nátlak takovým způsobem, že v něm vyvolávaly pocit celkové bezvýchodnosti a beznadějnosti jeho situace, nemohla ve svém souhrnu představovat pronásledování, eventuálně nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Navrhoval proto, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2017 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by tento porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu, tvrzený článek kvalifikační směrnice či zásady správního řízení. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné či nezákonné. Správní orgán zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež žalovaný

považuje v daném případě za zcela dostatečné. Žalobce nebyl a není členem žádné politické strany, organizace či hnutí a nevyvíjel ani nevyvíjí žádnou veřejně – politickou činnost. Během sepisování žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že je pouze sympatizantem strany MAK – Hnutí za autonomii, nikoliv členem, jak deklaroval později (legitimaci člena, byla mu zaslána až z Alžírsko – účelovost), přičemž ojedinělé krátkodobé zatčení na nepovolené demonstraci nelze ještě považovat za pronásledování ze strany státní moci. Pokud se jedná o postavení Berberů v, může zde docházet ve vztahu k Berberům k různým nevraživostem či ústrkům, tak jako v jiných zemích ve vztahu k různým menšinám, avšak pronásledování Berberů, kteří tvoří cca 25% obyvatelstva, rozhodně není součástí státní politiky. Tuto argumentaci lze obdobně použít na menšinová náboženství, včetně konverze muslimů na křesťanskou víru. Přestože sunnitští muslimové tvoří v Alžírsku velkou většinu věřících, je svoboda vyznání zakotvena v Ústavě a nemuslimové mohou své náboženství vyznávat, pokud nebudou narušovat veřejný pořádek a dále mohou pracovat ve veřejné správě a legálně dovážet svou náboženskou literaturu. Žalobcova konverze ke křesťanství nadto působí pouze jako účelová (neznalost reálií) k tomu, aby tento měl větší naději získat azyl, k čemuž v současné době také např. hromadně dochází mezi muslimy žádajícími o udělení mezinárodní ochrany v SRN. K otázce možného povolání žalobce do armády žalovaný uvádí, že tento postup sám o sobě ještě nelze považovat ze strany státní moci jako diskriminaci či pronásledování jedince, byť by se jednalo o účast v ozbrojeném konfliktu, neboť ze strany občana se jedná o splnění státoobčanské povinnosti, přičemž skutečnost, že žalobce je příslušníkem národnostní menšiny Berberů, kteří v představují čtvrtinu veškerého obyvatelstva, a prohlašuje se za nemuslima, na tomto argumentu nic nemění, vojenskou službu nastupují všichni branci bez rozdílu národnosti či náboženské příslušnosti. Nenastoupení vojenské služby je trestné i ve vyspělých demokratických zemích, přičemž žalobce jako důvod odmítnutí nastoupit tuto služby během sepisování žádosti pouze sdělil, že je pro mír a v průběhu pohovoru účelově doplnil, že nechce sloužit diktátorskému režimu. Dle názoru žalovaného, žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácena na svých právech, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Žalovaný v tomto směru odkázal na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, v níž uvedl, že ve své žalobě vytýkal žalovanému zejména to, že jednotlivé důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu posuzoval izolovaně a nikoliv ve vzájemné souvislosti, v důsledku čehož se žalovaný nevypořádal s otázkou, zda se v případě žalobce nemůže jednat o tzv. pronásledování na kumulativním základě. Na tuto žalobní námitku však žalovaný ve svém vyjádření nijak nereaguje, přesto, že v tomto případě je její posouzení stěžejní. Žalobce si je vědom skutečnosti, že jednotlivé problémy, které měl v zemi původu, samy o sobě jistě nedosahují intenzity pronásledování. Nicméně, jak již žalobce odkazoval v podané žalobě, jak zákon o azylu (§ 2 odst. 4), tak i kvalifikační směrnice (čl. 9) považují za pronásledování nejenom případy, kdy dochází k závažnému porušení lidských práv, ale rovněž případy, kdy je žadatel vystavený jednání, které dosahují intenzity pronásledování teprve ve svém souběhu.

Obdobně lze odkázat i na příručku UNHCR, která ve svém čl. 53 uvádí, že „kromě toho se může stát, že žadatel byl podroben různým opatřením, která sama o sobě ještě nepředstavují pronásledování (např. různým formám diskriminace), ale jsou v některých případech spojena s dalšími zápornými faktory (např. obecně ovzduší nejistoty v zemi původu). V těchto situacích mohou různé uplatňující se aspekty ve svém součtu vyvolávat určitý efekt v mysli žadatele, který může logicky opravňovat k tvrzení o opodstatněnosti

pronásledování na „kumulativním“ základě. Netřeba zdůrazňovat, že není možné zavést obecné pravidlo, pokud jde o to, jaké kumulativní důvody mohou být základem platného nároku na právní postavení uprchlíka. To bude nutně záviset na všech okolnostech včetně konkrétních geografických, historických a etnologických souvislostí“.

V případě pronásledování na kumulativním základě se přitom nemusí jednat o závažné porušení lidských práv. Důležitý je efekt, jaký tato jednotlivá opatření mají na život žadatele, a zda v něm mohou vyvolat odůvodněný strach z pronásledování.

UNHCR ve svém komentáři ke kvalifikační směrnici (jedná se sice o komentář ke „staré“ kvalifikační směrnici č. 2004/83/ES, nicméně definice pronásledování zůstává stejná i v přepracovaném znění směrnice) konstatoval, že „**pronásledování nemůže a nemá být definováno pouze na bázi závažného porušení lidských práv. Závažná diskriminace, či kumulativní efekt různých postupů, jež samy o sobě nejsou pronásledováním či závažným porušením lidských práv, mohou samy či v kombinaci s jinými nepříznivými faktory vyvolat odůvodněnost obav z pronásledování; či jinak řečeno mohou učinit život v zemi původu pro daného jednotlivce natolik nebezpečným, že jediným způsobem úniku z této tísně je opuštění země původu**“.

Série ústrků, kterým žalobce v zemi původu čelil (diskriminace na univerzitě, problémy s policií, nátlak rodiny a obyvatel vesnice kvůli jeho náboženství), mu působily výrazný psychický nátlak takovým způsobem, že v něm vyvolávaly pocity celkové bezvýchodnosti a beznadějnosti jeho situace, proto má za to, že tato jednání lze kvalifikovat jako pronásledování na kumulativním základě.

Pokud žalovaný nyní poukazuje na účelovost některých tvrzení žalobce, tak v napadeném rozhodnutí tomu tak nebylo. Žalovaný zpochybňoval pouze tvrzení žalobce o jeho konverzi ke křesťanské víře, a to na základě nedostatečné znalosti věrouky. K tomu se však žalobce již dostatečně vyjádřil v podané žalobě. Co se týče námitek žalovaného účelovostí tvrzení žalobce ohledně jeho členství v politické straně nebo důvodů nenastoupení do armády, žalobce má za to, že tato tvrzení nejsou ničím podložená a žalovaný ani v napadeném rozhodnutí účelovost v tomto ohledu žalobci nevyčítal. Tyto argumenty pak nelze vznášet až v rámci vyjádření k žalobě.

Pokud jde o napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2017, č. j. OAM-779/ZA-ZA14-HA11-2015, žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR žalobce podal 9. 9. 2015 a uvedl v ní, že je státním příslušníkem (dále), má alžírskou národnost a vyznává křesťanství. Od roku 2013 je sympatizantem Hnutí za nezávislost (dále MAK). Je svobodný a bezdětný. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že má občas problémy se žaludkem, ale žádné léky neužívá. Dokáže se dorozumět francouzsky, italsky, berbersky a arabsky.

Z odůvodnění žalovaného pak vyplývá, že při vydání rozhodnutí žalovaný vycházel zejména z výpovědi samotného žalobce, identifikačního průkazu Hnutí za autonomie Kabýlie (MAK) a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické

a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Alžírsku. Zprávy, ze kterých vycházel, jsou založeny ve správním spise, žalobce s nimi byl seznámen a jejich výčet uvádí žalovaný také v odůvodnění svého rozhodnutí.

Ze správního spisu vyplývá, že s žalobcem byl proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to dne 22. 10. 2015. V průběhu pohovoru uvedl, že pochází z vesnice, která leží v severní části V uvedené vesnici žil s celou svou rodinou (rodiče a sourozenci) až do dne 17. 8. 2013, když k tomuto datu se rozhodl pro cestu do ČR a získal tranzitní italské vízum. Při odletu z neměl žádné potíže a vlast opustil se svým cestovním pasem, o němž prohlásil, že jej ztratil pravděpodobně v Itálii, kde jej nepotřeboval, protože tam žil nelegálně a během celého svého pobytu v Itálii také nelegálně pracoval. 1. 5. 2015 odjel z Itálie do Rakouska, kde vykonával drobné práce, aby si vydělal peníze na cestu do ČR. Z Rakouska odcestoval vlakem 21. 8. 2015 do ČR, sdělil, že již v Alžírsku chtěl přijet do ČR a požádat zde o politický azyl. Rád by zde pracoval a založil rodinu. Sdělil, že ani v Itálii ani v Rakousku nežádal o mezinárodní ochranu. Do ČR chtěl odjet již v roce 2008, protože má tuto zemi rád a podání žádosti o mezinárodní ochranu upřednostnil před řešením své situace skrze prostředky, které nabízí český právní řád pro pobyt cizinců. Učinil tak proto, že v neexistuje svoboda a demokracie a vládne tam teroristická mafiánská vláda. Podle svých slov nemůže zůstat v zemi, která zabíjí své občany. Zdůraznil, že není Arabem, nýbrž Berberem. Vysvětlil, že Berberi byli původními obyvateli severní Afriky. Jeho jméno znamená v překladu svobodný muž a podle tohoto jména je zřejmé, že je členem etnika Berberů, kteří jsou přehlíženi, upřednostňováni jsou muslimského vyznání. V roce 2011 se účastnil berberských demonstrací v, která leží v oblasti Shromáždění bylo rozehnáno policií a žalobce byl zatčen a na policejní stanici bit a mučen, protože je Berber, který brání svou kulturu a považuje alžírský režim za diktátorský. Policisté mu řekli, že pokud zůstane ve vesnici, najdou si ho a ptali se ho, z jakého důvodu si své jméno nezměnil na arabské. Uvedl, že se jednalo v jeho případě o ojedinělý incident, kdy proti němu zasahovala policie, z ničeho nebyl obviněn. Žalobce nicméně proti jednání policie nepodal stížnost, protože podání stížnosti proti jednání a chování policie je jako podat stížnost proti vládě. K zadržení pak ještě uvedl, že to bylo pouze jednou, po dobu jednoho dne a nebyl mu udělen žádný trest. Když ho policie na ulici kontrolovala a viděla jeho jméno, byl uražen a bit. Jeho další pobyt v byl riskantní, když žalobce bránil svou identitu. V Alžírsku zavraždili mnoho Berberů jen z důvodu ochrany jejich identity. Dále uvedl, že není muslim, je křesťan. V případě, že občan konvertuje ke křesťanství, je mu podříznut krk. Podle muslimského náboženství v případě, že někdo konvertuje k jinému náboženství, je odsouzen k smrti. Sdělil, že lidmi ve vesnici, kde žil, byl nucen k tomu, aby se 5x denně modlil, jelikož věděli, že není muslim. Když byl na univerzitě, byl zbit islamistickou skupinou. On sám muslimy respektuje, ale nedodržuje jejich zvyky. V byl nucen k tomu, aby byl a muslimem, žalobce trvá na tom, že je Berberem a má právo na to, aby si zvolil víru dle vlastního výběru. Odešel také z kvůli vojenské službě. Tím, že studoval vysokou školu, vykonával v jejím rámci vojenskou službu, ale po studiu nástup základní vojenské služby odmítl z důvodů, protože nechce se zbrání v ruce bránit arabskou diktaturu. V roce 2008 byl na lékařské prohlídce, kde mu vojenský důstojník, který podle jména zjistil, že je Berber, řekl, že zaplatí za vše, co Berberi udělali Z těchto důvodů bylo pro žalobce velmi riskantní zůstat v, a proto se rozhodl odejít hledat ochranu do ČR.

K potížím na univerzitě pak uvedl, že tam studoval italštinu a francouzštinu. Na univerzitě zmeškal jeden rok studia kvůli rasistickému profesorovi. Profesor na počátku akademického roku vyvolával studenty křestním jménem, jméno žalobce zkomolil, a když se

ho žalobce zeptal, z jakého důvodu, řekl mu, že nenávidí Berbery. Řekl, že si musí jméno změnit, což žalobce odmítl, protože je hrdý na to, že je Berber. Profesor mu řekl, že za to draze zaplatí. Profesor mu působil potíže, takže by nemohl dále studovat. Studium přerušil a poté, co profesor z univerzity odešel, ve studiu pokračoval. K důvodům k odchodu z Alžírsku pak také dodal, že prvotní motiv odchodu je politický, ovšem souvisí s tím také ekonomika. Na vysoké škole studoval zdarma, vysokoškolské studium je zdarma, ale po ukončení studia nenašel práci.

K otázce víry pak uvedl, že celá jeho rodina jsou muslimové, žalobce není praktikující muslim. Z důvodu, že se cítil být více křesťanem, rozhodl se konvertovat k této víře. Oba jeho rodiče jsou Berberi. Rodiče nebyli spokojeni, že konvertoval, byly kvůli tomu nějaké rozpory, ale komunikují spolu nyní zcela normálně.

K vojenské službě uvedl pak, že tím, že byl na univerzitě, nedostal povolávací rozkaz. Jakmile někdo dokončí univerzitu, musí se jít na vojenskou správu přihlásit se. Pak se povolávací rozkazy posílají. Žalobce však měsíc po ukončení školy odjel. Kdyby se nyní vrátil domů, mohla by policie zjistit, že nenastoupil vojenskou službu. Žalobci by byl jistě zaslán povolávací rozkaz. S rodiči hovořil koncem roku 2013 a ti mu řekli, že dostal povolávací rozkaz.

Při pohovoru shrnul důvody žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, když je to zejména to, že má berberskou identitu, z důvodů náboženství, protože není muslim, dále odmítnutí nástupu vojenské služby pro diktátorský režim a dále má obavu z muslimských Doplnil, že byl v také unesen. Byla to nějaká skupina, neví, zda se jednalo o vojáky nebo tajnou policii nebo teroristy. Žalobce byl na ulici v jeho vesnici, oni jeli v autě, naložili ho do auta, jeli pak asi hodinu. Poté mu říkali, aby si změnil své berberské jméno, nevzdával se muslimského náboženství a pak ho pustili. Řekli mu, že ho budou pořád sledovat. Žalobce měl strach, nikomu nic neřekl, ani své rodině, nepodal žádné trestní oznámení. Nikdo z únosců ho nezabil.

Na dotaz ke svému sympatizantství se stranou MAK uvedl, že je občanem, který tuto stranu podporuje kvůli tomu, že tato strana brání identitu berberských občanů a jejich svobodu. Podporuje identitu, tzn. všech Berberů. Uvedl, že je pouze sympatizantem této strany, není jejím členem. Je to strana opoziční, vystupuje proti současné vládní struktuře. Na dotaz, zda měl nějaké potíže, které by souvisely s jeho osobou a stranou MAK, odpověděl, že neměl kvůli tomu žádné potíže.

Zhodnocení věci krajským soudem.

Krajský soud v Brně pro prostudování připojeného správního spisu dospěl k závěru, že situaci žalobce se žalovaný velmi podrobně zabýval a na základě skutečností, které sdělil samotný žalobce v pohovoru a na základě zpráv o politické a bezpečnostní situaci v věc velmi podrobně zkoumal a hodnotil dle jednotlivých zákonných ustanovení (§§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu), přičemž otázka udělení azylu byla hodnocena zejména z pohledu těch skutečností, pro které žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR, a to těch, že se hlásí k berberskému obyvatelstvu, že není muslim, že odmítá nastoupit vojenskou službu pro diktátorský režim, a že má obavu z muslimských

Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního bydliště.

Žalobce zejména poukazoval na to, že se obává o svůj život, a to z důvodu příslušnosti k berberskému etniku.

Správní orgán sdělil, že pokud jde o situaci Berberů v, toto etnikum představuje přibližně 10 milionů obyvatel, což je 1/3 až 1/4 všech obyvatel Pokud jde o toto etnikum, jak bylo zjištěno, podílí se na politickém procesu země, v zemi se objevují snahy státních orgánů respektovat kulturní požadavky této komunity, berberský jazyk je nyní uznaným státním jazykem. Obyvatelé berberského etnika mohou zastávat pracovní místa ve státní správě.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí popisuje také tu skutečnost, že v posledních letech se zhoršila situace ve vzájemných vztazích mezi berberským a arabským obyvatelstvem a zvýšil se výskyt etnický motivovaného násilí mezi oběma skupinami v určitých částech země.

Pokud však jde o samotného žalobce, ten připustil, že se zúčastnil několika politických demonstrací, pouze v jednom případě se však stalo, že byl policisty zatčen a bit, nebyl však z ničeho obviněn a po jednom dni byl propuštěn. I z podání samotného žalobce se jednalo o ojedinělý případ toho, že žalobce byl na politické demonstraci, které se zúčastnil, na jeden den zatčen a bit, a i když, jak sám uvádí, se zúčastnil vícero takovýchto politických demonstrací, k této situaci došlo ojediněle, tedy pouze jednou. Žalobce sám při výslechu 22. 10. 2015 pak uvedl ke své politické angažovanosti, že ve své zemi nebyl členem Hnutí za autonomii – MAK, byl občanem, který tuto stranu podporoval, a to proto, že uvedená strana brání jeho identitu a svobodu. Sdělil výslovně, že je pouze sympatizantem uvedené strany, není jejím členem a kvůli sympatiím k této straně neměl v žádné problémy.

Soud zde tedy shrnuje, že žalobce se sice zúčastnil několika demonstrací, nebylo ani prokázáno, že tyto organizovala strana MAK – Hnutí za autonomní, přičemž měl potíže s policií pouze v jednom případě a navíc kvůli tomu, že s touto stranou sympatizoval, neměl v žádné problémy. Sám pak sdělil, že kvůli tomu, že byl v jednom případě zbit policií na demonstraci a zadržen, se na žádnou složku policie či jiný státní orgán v neobrátil.

Soud zde musí zdůraznit, že z toho, co bylo uvedeno samotným žalobcem, kvůli tomu, že sympatizoval se stranou MAK, tedy žádné problémy neměl a ohledně účasti na demonstracích měl potíže s policií pouze v jednom případě. Soud zde uvádí, že má za to, stejně jako žalovaný, že žalobce nebyl ve své vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, jak má na mysli ust. § 12 písm. a) zákona o azylu.

Soud pak dospěl k závěru, že pokud jde o žalobce, že v jeho případě žalobce nebyly naplněny ani podmínky ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce poukazoval na to, že měl ve své vlasti problémy s tím, že je Berber, že se otevřeně k tomuto etniku hlásil, a že problémy v tomto směru měl např. s jedním ze svých profesorů na univerzitě, kdy situace popsal v pohovoru, a že v tomto směru měl problém i s arabskými studenty muslimského vyznání, že se také v jednom případě stalo, že byl v unesen nějakou skupinou lidí, o nichž neví, zda se jednalo o vojáky, tajnou policii nebo teroristy, byl unesen na ulici, naložen do auta, skupina lidí ho vezla asi hodinu a pak říkali, aby si změnil své berberské jméno, nevzdával se muslimského náboženství a pak ho propustili. Řekli mu, že ho budou sledovat. Tehdy měl žalobce strach, o této skutečnosti nikomu neřekl, žádné trestní oznámení nepodal, sdělil, že nikdo z únosců mu neublížil.

Uvedl, že tedy v tomto případě, z toho, co mu bylo únosci řečeno, byl jejich motiv únosu ten, že žalobce je Berber, k tomuto etniku se hlásí, a že nevyznává muslimské náboženství.

I v tomto případě, kdy uvedl, že mu nebylo fyzicky ublíženo a po hodině byl propuštěn, se jednalo o ojedinělou situaci.

V tomto případě soud uvádí, že dle slov samotného žalobce se jednalo o ojedinělý případ, na únosce na policii žalobce trestní oznámení nepodal, sám uvedl, že mu nebylo fyzicky ublíženo a tato situace se pak již nikdy více neopakovala.

Žalobce tedy zdůrazňoval, že měl v potíže kvůli tomu, že je Berber, že konvertoval ke křesťanství, že tedy není praktikujícím muslimem, přičemž poukázal zejména na situaci na univerzitě, kde kvůli tomu, že je Berber a má berberské jméno, měl problémy s jedním z profesorů, po odchodu tohoto profesora z univerzity, kvůli němuž se protáhlo studium o jeden rok, univerzitu dostudoval a vysokoškolské studium ukončil.

Žalovaný se velmi podrobně zabýval i touto skutečností, tedy tím, zda žalobce by mohl mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství či národnosti, případně příslušnosti k určitému etniku v a dospěl k závěru, s čímž se ztotožňuje i soud, že tomu tak není. V tomto směru bylo prokázáno, že kvůli příslušnosti k berberskému etniku žalobce měl problémy s jedním ze svých vyučujících na univerzitě, které po jeho odchodu odpadly, a žalobce vysokou školu normálně dostudoval, a v jednom případě došlo k únosu žalobce kvůli jeho příslušnosti k berberskému etniku a kvůli tomu, že nevyznává muslimské náboženství.

K otázce toho, že žalobce se hlásí k berberskému etniku, se soud vyjádřil již výše, a v tomto směru se ztotožňuje se stanoviskem Vrchního soudu v Praze, vyjádřené v rozsudku č.j. 5A 758/2000-35 ze dne 6.2.2002, kde se uvádí, že „podle přesvědčení soudu je známým jevem v každé zemi (byť v některé více a v jiné méně, nicméně i v zemích nejvyššího standardu ochrany lidských práv a důsledné demokracie), že příslušníci určité rasy, národnosti, náboženského vyznání, sociální skupiny nebo politického přesvědčení se mohou stát u svých spoluobčanů právě pro tyto vlastnosti terčem ústrků, slovních a fyzických útoků, diskriminačních postupů při přístupu ke vzdělání, k výkonu určitých povolání, ba dokonce i přístupu na určitá místa nebo užívání veřejného majetku. Zdrojem takového nepřátelského jednání mohou být nejrozumnější negativní lidské vlastnosti jako xenofobie, animozita, závist, msta za dřívější příkoří domnělá i skutečná, důvodná i nedůvodná obava o bezpečnost,

náboženské důvody, strach z ohrožení sociálních jistot atd. To však samo o sobě není ještě pronásledování ve smyslu ust. § 2 zákona o uprchlících (resp. ve smyslu čl. 1A, 2. Úmluvy o právním postavení uprchlíků, publikované v ČR pod č. 208/1993 Sb.). Pronásledováním není ani masový výskyt těchto jevů v určité zemi nebo její části za předpokladu, že tu nejde o součást státní politiky, že tedy nejde o jevy státní moci buď přímo vyvolané, tajně podporované, státními orgány vědomě trpěné či státní mocí záměrně nedostatečně potlačované. Jestliže však orgány státní moci takové jevy cíleně potírají a čelí jim, nelze mluvit o pronásledování ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a taková opatření nemají trvalý stoprocentní efekt.

Soud se tedy ztotožňuje s tím, že v není součástí státní politiky diskriminovat Berbery, kteří tvoří značnou část obyvatel uvedené země, jak již bylo řečeno, obyvatelé tohoto etnika pracují a mohou pracovat ve státní správě, jejich jazyk je v poslední době uznáván jako úřední řeč.

Soud se také ztotožňuje s tím, že v dřívějších dobách lze hovořit o příkořích, které mohli Berberé pociťovat a které mohou být zdrojem nepřátelského jednání.

Správnímu orgánu je, jak uvedl, z úřední činnosti známo, že arabští policisté mohou s příslušníky odlišných etnik jednat podle jiných měřítek, přičemž tento jev je zřejmý ve většině zemí, které nejsou etnicky homogenní. Nelze také očekávat v případě arabských policistů, že jejich profesionalita bude dosahovat např. západoevropských standardů. Bylo však zjištěno, že pronásledování Berberů, které tvoří třetinu či čtvrtinu obyvatel, není součástí státní politiky

Navíc, je nutno zdůraznit, že žalobce, pokud jisté příkoří pociťoval (ať už při studiu na univerzitě či v jednom případě, kdy byl unesen nebo při účasti na demonstraci), kdy v jednom případě proti němu zasáhla policie, se neobrátil na žádnou státní instituci, tedy ani nezkusil, zda mu může poskytnout ochranu vlastní stát a nevyužil ani možnosti vnitřního přesídlení, tedy přestěhování se do jiné části, kdy neprokázal, že v tomto by mu bránily nějaké závažné objektivní skutečnosti.

Pokud pak žalobce hovořil o svých problémech ohledně náboženství, a to proto, že se nepovažuje za muslima, ale za křesťana, a že má z tohoto důvodu obavy z pronásledování, ani s touto námitkou žalobce se soud neztotožňuje.

Je sice pravdou, jak vyplývá ze správního řízení, že 99 % obyvatel jsou sunniťtí muslimové a zbývající 1 % obyvatelstva jsou pak křesťané, židé, ahmadijští muslimové, sídští muslimové a komunita abadijských muslimů. Ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí spojených států amerických za rok 2015 ze dne 10.8.2016 však vyplývá, že přesto všechno je v ústavě zakotvena svoboda vyznání a nemuslimové mohou své náboženství vyznávat za předpokladu, že nebudou narušovat veřejný pořádek. Mohou také pracovat ve státní správě a pro osobní potřebu legálně dovážet výtisky neislámských náboženských textů.

Pokud jde o žalobce samotného, z jeho výpovědi vyplývá, že v nebyl žádným ortodoxním křesťanem, tuto víru nepraktikoval na veřejnosti, odmítal však praktikovat pravidla muslimské víry, tedy 5x denně se modlit, nechat si narůst plnovous. Jeho rodiče, resp. celá rodina jsou muslimové, rodiče nebyli spokojeni s tím, že konvertoval ke

křesťanství, kvůli tomu byly v rodině nějaké rozpře, ale rodina spolu s žalobcem i přesto komunikuje zcela normálně.

Soud má tedy za prokázané, že kvůli svému náboženskému vyznání v žalobce prakticky žádné problémy neměl, pouze jednou, jak uvedl, ho unesla nějaká skupina lidí, odjela s nim mimo vesnici autem a zadržovala ho asi hodinu, fyzicky mu však neublížili, pouze nabádali, aby se nehlásil k berberskému etniku, aby byl a muslimem.

Nebylo prokázáno z výpovědi samotného žalobce, že by v důsledku toho, že žalobce je křesťan a nikoliv muslim měl v, kromě tohoto jednoho shora uvedeného incidentu nějaký problém, když žalobce se ani v tomto případě, neboť uvedená víra je mu zaručena ústavou, nikdy neobrátil na žádný státní orgán o pomoc, v případě, že by se v důsledku své víry cítil být urážen apod. Soud však uvádí, že nic takového ale prokázáno nebylo, takže v tomto případě, pokud jde o osobu žalobce, nebyla naplněna podmínka ust. § 12 písm. b/ zákona o azylu.

Další žalobní námitkou, kterou žalobce uváděl, bylo to, že se bojí návratu do, protože nenastoupil výkon základní vojenské služby, když jako student na univerzitě část vojenské služby absolvoval během studia, nenastoupil však po ukončení studia k výkonu základní vojenské služby, ač mu dle rodičů byl zaslán povolávací rozkaz. V tomto směru s rodiči hovořil v r. 2013. Důvod, proč nechce nastoupit základní vojenskou službu je ten, že se zbrání v ruce nechce ochraňovat diktátorský režim, který v je.

Soud se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného v tom, že vykonání vojenské služby za předpokladu, že je v dané zemi povinná, je jednou ze základních občanských povinností vůči své vlasti. Žalobce jednak uváděl, že nechce vykonávat vojenskou službu, protože nechce sloužit arabské diktatuře, ale uvedl také, že se bojí šikany z důvodu toho, že je Berber, neboť v r. 2008, když byl na lékařské prohlídce, byl tam vojenský důstojník a ten, když zjistil, že je berber, řekl, že zaplatíš za vše, co Berbeři udělali

Soud se ztotožňuje se stanoviskem vyjádřeným žalovaným v jeho rozhodnutí, že se šikanou se lze setkat někdy v armádách celého světa, a jde jen o to, jak takovým jevům čelit. V přezkoumávané věci, jak žalovaný uvedl, s čímž se soud ztotožňuje, však zůstaly obavy žalobce zatím pouze v hypotetické úrovni, neboť žádná šikana jej nepostihla, když základní vojenskou službu dosud nenastoupil.

V souvislosti se stanoviskem žalobce, když odmítá nástup základní vojenské služby z důvodu svého přesvědčení, rovněž soud poukazuje na rozsudek NSS č. j. 7 Azs 32/2004, podle kterého „neexistence ustanovení, které by zaručovalo právo nevykonávat vojenskou službu pro rozpor se svědomím nebo náboženským vyznáním, proto sama o sobě není důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Obavy žalobce z nepříjemností při výkonu vojenské služby, případných obav z jeho nenastoupení tedy nezakládají odůvodněný strach podřaditelný pod § 12 zákona o azylu.

Soud shrnuje, že dospěl, stejně jako žalovaný k závěru, že neshledal při návratu žalobce do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodu ve smyslu ust. § 12 písm. a/ ani § 12 písm. b/ zákona o azylu.

Pokud jde o udělení azylu dle § 13 zákona o azylu, kdy se jedná o azyl za účelem sloučení rodiny, ust. § 13 zákona o azylu se nemůže na žalobce vztahovat, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž by byl azyl udělen dle § 12 nebo § 14 zákona o azylu. Žádný rodinný příslušník žalobce na území České republiky nepobývá.

Pokud jde o ust. § 14 zákona o azylu, - humanitární azyl, dle ust. § 14, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Pokud jde o žalobce, soud rovněž v případě žalobce nezjistil, že by zde byly důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Žalobce je mladý, zdravý, vysokoškolsky vzdělaný muž, je práceschopný, žádné, jak sám uvedl, výraznější zdravotní problémy nemá, kromě občasných žaludečních obtíží, s nimiž se však nijak neléčí.

Udělení či neudělení humanitárního azylu tedy dle názoru soudu žalovaný posoudil naprosto správně.

Žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany poukazoval na to, že žádost podává zejména z důvodu politických, jistou roli však hrají také důvody ekonomické, zejména ta skutečnost, že po ukončení vysokoškolského studia nebyl schopen v zemi původu sehnat zaměstnání.

Soud zde uvádí, že žalobce velmi krátce po ukončení studia, jak sám uvedl, ze země původu odešel, takže žádnou dlouhou dobu zaměstnání nehledal a navíc soud souhlasí se stanoviskem žalovaného, že ekonomické potíže v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z r. 1951, kterou je ČR vázána a nejsou ani důvodem pro udělení azylu. Soud se pak ztotožňuje také s posouzením věci žalovaným v otázce udělení doplňkové ochrany žalobci dle ust. § 14a zákona o azylu.

Podle § 14a odst. 1 doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst. 2 § 14a zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
a/ uložení nebo vykonání trestu smrti,
b/ mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
c/ vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo
d/ pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Soud se ztotožňuje se zdůvodněním neudělení doplňkové ochrany žalovaným, který se věci velmi podrobně zabýval, jak vyplývá z odůvodnění jeho rozhodnutí. Získal řadu zpráv o politické situaci v, přičemž z žádné z těchto zpráv nevyplývalo, že by mohla žadateli o azyl hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti.

Ani samotný žalobce v pohovoru nic takového neuváděl. Bylo zjištěno, že neměl se státními orgány žádné potíže kromě jednoho případu, kdy byl zatčen policií při demonstraci, nebyl však z ničeho obviněn a byl propuštěn, takže žádné trestní řízení proti němu vedeno nebylo a bylo prokázáno, že pouze ještě v jednom případě došlo k jistému nestandardnímu jednání, kdy byl žalobce neznámými osobami vtáhnut do automobilu, kde byl krátce zadržován, k žádnému fyzickému násilí však nedošlo a byl po krátké době propuštěn.

Z toho, co uvedl samotný žalobce, vyplynulo, že o jeho osobu státní orgány nejevily žádný cílený zájem před jeho odchodem z vlasti, takže ani soud nemá důvodu, stejně jako žalovaný, se domnívat, že by se tak stalo po jeho návratu, navíc když i jeho vycestování z bylo naprosto bezproblémové.

Žalovaný pak z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 26.5.2015 zjistil, že ministerstvo nevidovalo nebo ne získalo žádné informace o tom, že by navrátilivší se neúspěšní žadatelé o azyl v ČR, potažmo v EU, byli ve své vlasti vystavováni persekucím či špatnému zacházení ze strany místních orgánů. Nic takového v pohovoru nezmiňoval ani samotný žalobce a žalovaný pak v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že nic takového nebylo zmíněno ani ze strany Zastupitelského úřadu v Praze a doplnil, že i na základě zkušeností se setkání s vyhoštěnými z ČR (při jejich předávání na letišti v asistuje pracovník zastupitelského úřadu) nebylo registrováno žádné nepřátelské zacházení s těmito osobami, které na území evropské unie často spáchají i vážný zločin. Tyto osoby, jak je uváděno ze zjištění, jsou na letišti bez dalších průtahů propuštěni a z letiště odcházejí jako běžní pasažéři.

Nebylo tedy prokázáno, že žalobce by splnil některou z podmínek ust. § 14a a měla by mu tedy být udělena doplňková ochrana.

Pokud jde o ust. § 14b – doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, toto zákonné ustanovení se nemůže na žalobce vztahovat, neboť žádnou rodinu na území ČR nemá.

Soud tedy shrnuje věc tak, že skutečně nebylo prokázáno, že žalobce by splňoval podmínky ust. § 12, § 13, §14, § 14a nebo § 14b zákona o azylu a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud zde pak uvádí, že není pravdivé tvrzení žalobce, že by správní orgán zhodnotil jeho tvrzení izolovaně a nikoliv ve vzájemných souvislostech, má za to, že skutkový stav byl zjištěn náležitě, bez nejmenších pochybností, tak jak má na mysli ust. § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád.

Žalobu soud proto jako nedůvodnou zamítl dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení

o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. července 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně